

for hver 16,000 Indvaanere paa nogen Maade kan opfyldes ved et Forslag, der forhøjer Forholdstallet til $\frac{1}{20000}$ og der over.

Men jeg har ogsaa en anden Grund til at stemme mod Forslaget, og det er den, at efter mit Skøn vil dette Forslag ødelægge et langt Arbejde; mange Aars Arbejde paa denne Sag er spildt ved dette Forslag. Efter mange og lange Forhandlinger var man endelig naaet saa vidt — som jeg for øvrigt havde Lejlighed til at gøre gældende ved første Behandling — at man fra alle Sider erkendte, at der kun var en Vej tilbage, naar man ikke vilde ind paa Grundlovsforandringer, nemlig at respektere Grundlovens Bud. Saa vidt kom ikke blot Folketinget, da det vedtog et Forslag i den Retning med 66 Stemmer mod 3, men ogsaa Regeringen som bekendt i 1891—92, og saa mente jeg, at efter at man var naaet saa vidt, at man altsaa fra alle Sider stillede sig paa Grundlovens Grund, vare vi over det værste, saa var der godt Haab om at naa et endeligt Resultat, naar der viste sig tilbørlig Vilje til Smødetommen fra begge Sider. Jeg har for mit Vedkommende udtalt, og jeg gentager det, at jeg vilde af den Grund være tilbøjelig til at strække mig meget vidt, endogjaa saa vidt, at dersom der ikke var andet muligt, kunde jeg stemme for Regeringsforslaget af 1891—92, naagtet jeg ikke har saa lidt dertil. Men, som sagt, disse Udgifter ere nu ødelagte ved det foreliggende Forslag, og derfor kan jeg ikke stemme for det.

Hvis jeg nu havde en Formodning for eller Udset til, at Forslaget vilde blive ændret i det andet Ting i den af mig antydede Retning, saa skulde jeg ikke have noget imod, at det gik over til det andet Ting. Jeg vilde endogjaa tage under Overvejelse, om jeg ikke af den Grund kunde stemme for Forslagets Oversendelse til det andet Ting eller i alt Fald undlade at stemme. Men jeg har ikke en saadan Udset. Efter alt, hvad jeg kan skønne, ligger det temmelig nært at slutte, at Forslaget vil blive ophøjet til endelig Lov i alt Fald i alt væsentligt i den foreliggende Form, og da jeg ikke vil have nogen som helst Del i en saadan Lov, maa jeg derfor stemme mod Lovens endelige Vedtagelse.

N. B. Breinholt: Naagtet min Opfattelse af den foreliggende Sag er ganske forskellig fra den, der nu er gjort gældende fra de to sidste ærede Talere, behøver jeg dog næppe at sige, at for saa vidt vil min Stemmegivning falde sammen med deres, som jeg, hvad jeg næppe behøver at sige, ikke kan stemme for den endelige Vedtagelse af det foreliggende Lovforslag. Hvorfor jeg

ikke kan dette, er det vel nødvendigt for mig nærmere at begrunde, navnlig over for ældre Medlemmer af dette Ting, for hvem jeg i forrige Samling havde tilstrækkelig og rigelig Lejlighed til at klargøre min Stilling i saa Henseende. Noget anderledes kunde det maaste stille sig over for de ærede ny tilkomne Medlemmer, men da jeg antager, at alle de af dem, der være virkelig Interesserte for dette Spørgsmaal, ikke have undladt at gøre sig bekendt med den af Landstingets Udvalg i Fjor afgivne Betæntning, hvor man i Mindretallets Udtalelser vil finde min Anskuelse udførlig fremsat, tror jeg heller ikke, der over for dem er nogen Anledning for mig til i Dag at komme dybt ind paa Sagen, og jeg vil derfor undgaa at trætte det høje Ting med — hvad der ikke kunde undgaaes — Gentagelser af, hvad der jo alt forud er fremsagt. — Hertil kommer en anden Omstændighed, der gør mig det saa meget lettere at begrænse mine Udtalelser ved denne Lejlighed, som jeg næppe paa det nuværende Tidspunkt behøver at tage den evige og endelige Afsted med dette Lovforslag. Jeg tillod mig ganske vist under Sagens første Behandling at udtale, at efter min Mening kom vi ved dette Lovforslag ind paa et skæbnesvangert Skraaplan, det vilde ende med, at Folketingets Medlemmer vilde blive forøgede i samme Grad, som Folkemængden tiltog. Jeg udtalte, at hvad her nu foreslaas eller tilsigtedes, kun vilde være en lille Hvilestation paa Vejen til de ominøse 137 eller endnu flere. Jeg maa tilstaa, at jeg den Gang troede, at denne Hvilestation vilde komme til at omfatte i alt Fald nogle, om end ganske vist ikke mange Aar, men efter hvad jeg senere har haft Lejlighed til at saa at vide, og hvad jeg nærer en ret begrundet Tro paa, ville vi saa dette Lovforslag at se igen, og det vil altsaa ikke gaa, som jeg den Gang troede, at vi dog kunde komme til at hvæle paa denne Hvilestation i Aaringer. Det vil kun blive i Uger, og jeg tvivler ikke om, at den Forøgelse, som vi her have givet Folketingsmedlemmernes Antal, da vil vise sig at være forøget med $\frac{1}{3}$ eller maaste mere. Det vil da for mig, naar det forventede Øjeblik kommer, være god Lejlighed til atter, og maaste nærmere, at komme tilbage til hele Sagen. Jeg tror, at jeg da med i alt Fald større Kraft kan paavise, hvorhen Skraaplanet fører os, og at det saa vil vise sig, at det er gaaet med langt rastere Fart, end endogjaa jeg havde troet. Jeg tror derfor, at jeg kan i dette Øjeblik indstrænke mig til disse ganske saa Bemærkninger, hvis Hensigt